

POSTANOWIENIE

24 września 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Marcin Trzebiatowski

na posiedzeniu niejawnym 24 września 2025 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa S. W. i M. P.
przeciwko G. w Z.
o zapłatę,
oraz z powództwa wzajemnego G.w Z.
przeciwko S. W. i M. P.
o zapłatę
na skutek skargi kasacyjnej S. W. i M. P.
od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie
z 31 maja 2023 r., XII Ga 360/22,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od S. W. i M. P. na rzecz G. w Z.
[...] 2700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem kosztów
zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

(M.K.)

UZASADNIENIE

Obydwoje Powodowie, tj. S. W. i M. P., wnieśli skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie z 31 maja 2023 r. Wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania uzasadnili występowaniem istotnego zagadnienia prawnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżący oparli wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na jednej spośród wyżej wymienionych przesłanek, a mianowicie pierwszej z nich.

Przez istotne zagadnienie prawne, o którym mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., należy rozumieć problem o charakterze prawnym, powstały na tle konkretnego przepisu prawa, mający charakter rzeczywisty w tym znaczeniu, że jego rozwiązanie stwarza realne i poważne trudności. Problem ten musi mieć charakter uniwersalny, co oznacza, że jego rozwiązanie powinno służyć rozstrzygnięciu innych, podobnych spraw. Chodzi przy tym o problem, którego wyjaśnienie jest konieczne dla rozstrzygnięcia danej sprawy, a więc problem pozostający w związku z podstawami skargi oraz z wiążącym Sąd Najwyższy, a ustalonym przez sąd drugiej instancji, stanem faktycznym sprawy (art. 398¹³ § 2 k.p.c.), jak też w związku z podstawą prawną zaskarżonego wyroku (zob. postanowienia SN: z 21 maja 2013 r., IV CSK 53/13 oraz z 3 lutego 2012 r. I UK 271/11 - niepubl.). Konieczne jest przy tym przytoczenie argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Skarżący powinien nie tylko wskazać przepis prawa (materialnego lub procesowego), którego dotyczy zagadnienie, lecz także przedstawić pogłębioną argumentację prawną w celu wykazania, że zagadnienie jest istotne, a jego rozstrzygnięcie ma znaczenie dla merytorycznego rozstrzygnięcia w jego sprawie (zob. m.in. postanowienia SN: z 23 sierpnia 2007 r., I UK 134/07 oraz z 9 lutego 2011 r., III SK 41/10 - niepubl.).

Przedstawioną problematykę, objętą rzeczonym zagadnieniem w tej sprawie, Skarżący ujęli w pytaniu: „Czy dopuszczalne jest dochodzenie odszkodowania za utracone korzyści, należnego w okresie obowiązywania umowy, w przypadku wypowiedzenia przez najemcę umowy najmu zawartej na czas określony, z przyczyn leżących po stronie wynajmującego?”.

Przedstawiona przez skarżących problematyka nie stanowi istotnego zagadnienia prawnego. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie zawiera argumentacji jurydycznej, wskazującej na występowanie odmiennych ocen przedstawionego problemu. Uzasadnienie to nie wskazuje bowiem na to, że przepisy dotyczące tej kwestii nie doczekały się wykładni ani na to, że ich niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych. Nie jest zaś rolą Sądu Najwyższego zastępowanie strony skarżącej w takim zadaniu, w tym domyślanie się lub poszukiwanie okoliczności, które uzasadniałyby przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (zob. postanowienia SN: z 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08 - niepubl. i z 14 grudnia 2004 r., II CZ 142/04 - niepubl.).

Ponadto wymaga podkreślenia, że przedstawione pytanie oraz uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zostało sporządzone obok okoliczności faktycznych niniejszej sprawy. Sąd wyraźnie przyznał, że powództwo dotyczące utraconych korzyści może zostać uwzględnione wyłącznie wtedy, gdy poszkodowany wykaże w stopniu graniczącym z pewnością, że gdyby nie wystąpiło zdarzenie, z którym związany jest obowiązek odszkodowawczy, uzyskałby on tę korzyść. Tymczasem w niniejszej sprawie Skarżący tego nie wykazali. Zgłaszając roszczenie odszkodowawcze, wskazali oni jedynie, jak kształtowałyby się ich dochody z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej, gdyby umowa najmu była kontynuowana, przy czym wielkość doznanej szkody utożsamiali z zyskami osiąganymi w latach ubiegłych. Wartość szkody określili zaś na podstawie przedłożonych własnych wyliczeń, a powinni byli wykazać, jaki możliwy byłby zysk do osiągnięcia przez nich w okresie, za który dochodzą utraconych korzyści, co niewątpliwie wymagało wiadomości specjalnych. A zetem koniecznym w tym zakresie było zgłoszenie wniosku o powołanie dowodu z opinii biegłego. Skarżący takiego wniosku nie złożyli i nie udowodnili wysokości utraconych korzyści

w sposób obiektywny. Taki dowód był zaś w ogóle warunkiem dla zajmowania się zagadnieniem prawnym zgłoszonym w skardze kasacyjnej w niniejszej sprawie.

Ubocznie należy wskazać, że Sąd Najwyższy wyjaśniał, iż ustalenie faktu nieuzyskania odpowiednich korzyści w ramach przyjętego hipotetycznie przebiegu zdarzeń jest zadaniem niełatwym. W takim przypadku chodzi bowiem o wysokie, graniczące z pewnością prawdopodobieństwo uzyskania takiej korzyści, a nie jedynie możliwość jej uzyskania, która może być kwalifikowana tylko jako utrata szansy stania się beneficjentem odpowiedniego przyrostu majątkowego. Szkoda w postaci utraconych korzyści ma zawsze charakter hipotetyczny, toteż odpowiedzialnością odszkodowawczą objęte są jedynie szkody stanowiące normalne następstwo zdarzenia sprawczego. Wobec tego wymagane jest tu udowodnienie przez poszkodowanego wysokiego stopnia prawdopodobieństwa, że uzyskałby określone korzyści, a przyczyną ich nieosiągnięcia jest zdarzenie wywołujące szkodę. Wysoki stopień prawdopodobieństwa odnoszony jest zatem do szkody pewnej, a więc takiej, która najpewniej wystąpiłaby (zob. np. wyrok SN z 9 sierpnia 2018 r., V CSK 410/17, niepubl.).

Mając powyższe na uwadze, nie można przyjąć, że w tej sprawie przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania została wykazana w sposób właściwy.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

(M.K.)

[a.ł]